

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Insigne Martyrivm S. Pontij, Senatoris Romani, quod virili animo consummauit, sub Valeriano & Gallieno Imperatoribus, circa annum Incarnat. verbi 259. quo aduersus Christianos dira Romæ persecutio ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

Precibus magna
triticici
copiam ob-
tinet.

remanfisse. Puer autem Dei, se illic protinus in orationem dedit, qui post paululum egressus ab horreo, matrem reduxit: quod ita tritico plenum inuentum est, sicut plenum antea non fuerat, vnde mater illius totius anni sumptus se congregasse gaudebat. Quo viso miraculo compuncta mater, iam ipsa coepit hortari vt daret, qui sic celeriter posset, quæ petisset, accipere.

Hæc quoque in hospitij sui vestibulo, gallinas nutrire consueuerat: sed eas ex vicino rure, vulpes veniens auferebat. Quadam vero die dum in eodem vestibulo puer Bonifacius fræres vulpes ex more venit, gallinam abstulit. Ipse autem concitus ecclesiam intrauit, & se in orationem prosternens, apertis vocibus ait: Placet tibi Domine, vt de nutrimentis matris meæ manducare non possim? Ecce enim gallinas quas nutrit, vulpes comedit. Qui ab oratione surgens, ecclesiam est egressus. Mox autem vulpes redijt, gallinam, quam ore tenebat dimisit, atque ipsa moriens ante eius oculos, in terram decidit: & sic exauditus est in rebus vilibus, puer sanctus & simplex, vt in paruis discerneret, quantum de Deo præsumere, in magnis petitionibus deberet.

Precibus vulpem interfect.

INSIGNE MARTYRIVM S. PONTIJ,

C. Bar. to. 2.
Annal.

Senatoris Romani, quod virili animo constanter, sub Valeriano & Gallieno Imperatoribus, circa annum Incarnat. verbi 259. quo aduersus Christianos dira Roma persecutio effusurata temporibus Stephani Papa. Ex eo quod extat apud Suriium.

Beatus

14: Maij.

Beatus Pontius patrem habuit vrbis Roma-
 nae Senatorem, Marcum nomine, matrem
 Iuliam. Ea pragnans cum templa falsoru
 deorum munera oblatura, vna cum marito suo
 obiret, ad templum Iouis pervenit. Illud ipsa in-
 grediente, forte stabat sacerdos, velato capite,
 infula ornatus, ad aras. Is a daemone arreptus, ve-
 lamen cum infula discepfit, eiulansque mirum
 in modum, templum clamoribus implevit, ita
 dicens: Hæc mulier filium vtero gestat, qui gran-
 de hoc sanum funditus evertet, & deos illius cõ-
 minuet. Quas voces cum identidem repeteret,
 Marcus & Iulia in vicinas ædes aufugerunt: cor-
 ruptoque saxo Iulia, ventrem & latera sua tun-
 debat; Vtinam, inquiens, non concepissem eum
 qui hoc magnum delubrum, & eius numina e-
 verteret. Satius profectò fuerit me cum illo pari-
 ter interire.

S. Pontij pa-
tentis.

Post ubi aduenit pariendi tempus, infantem
 formosum enixa est, nulla macula aspersum, e-
 xillimantibus alijs abortum edituram matrem,
 propter vim crebris ictibus corpori eius illa-
 tam. Et illa quidem volebat etiam natum pue-
 rum perdere, sed pater obsistebat, dicens: Si vult
 Iupiter, viciscatur hostem suum, atque ita con-
 servatus est paruulus, cui Pontio nomen indide-
 runt. Nolebant autem vnquam in templa idolo-
 rum eum introducere. Postquam crevit, doctis-
 simis præceptoribus adhibitus, diuersarum ar-
 tum & philosophiæ studijs imbutus est, tenaci
 memoriæ omnia commendans. Cum autem pri-
 mo diluculo aliquando ad præceptorem suum
 pergeret, audiuit Christianos, quibus Pontianus
 Romanus Pontifex præerat, psallentes & dicen-
 tes: Deus autem noster in cælo omnia quæcunq;

Nascitur Põ-
tius, præter
opinionem
formosus.

Pontianus
Põtifex Rõm
manus.
Psal. 119.

Y y z voluit

voluit fecit. Simulacra gentium, argenteum & aurum. &c. Id ille audiens diuinitus conuulsus, suspirans fleuit: sublatiſque ad cælum manibus Deus, inquit, cuius laudes isti non celebrant, fac me, quæſo, ad tui notitiam peruenire, mox foras pullare cœpit. Qui statim à Pontificio sancto, pueri aduentum ei reuelante, benignè humaniterq; admissus est. Ingressus igitur puer, cū adolescentulo Valerio condiscipulo suo, de fide instructus est: & sedulò deinceps posthabitis magistris suis, Pontifici de rebus diuinis differenti aures præbuit.

Interea accidit vt reuertentem illum pater Marcus interrogaret, quidnam è suis præceptoribus didicisset, cui respondit puer: nunquam se tam benè institutum, quam hoc biduo. Tandem eò progressus est, vt patris sui vanitatem idolorum demonstraret: eum q̄ue ad Pontificium Ponticem introduceret qui breui eum ad Christum adduxit, & lustralibus aquis expiavit. Eo autem postea vitæ munere sanctè perfuncto, filius Pontius, quamquàm inuitus & reluctans, in patris locum cum honore substitutus est. Porò in regni cuncta morum suauitate & modestia versabatur, vt mirè omnibus charus esset. Per id tempus scilicet obitu, Pontianus decessit è vita, eiq̄ue Anterius successit qui vno tantum mense Ecclesie Dei præfuit. Ei subrogatus Fabianus, beatum Pontium hunc secus atque filium suum dilexit. Ille verò imperséctus, omnes facultates suas, per manus S. Fabiani in pauperes erogauit.

Erat autem etiam familiariter notus & amicus, duobus Philippis Imperatoribus, patris & filio. Ij verò, anno vrbs cõditæ millesimo, vt deos sibi propitios redderent, & grati animi significatio.

Pontius instruitur in fide Christi, à Romano Pontifice.

Pater eius conuertitur.

Sic sentit Onuphrius, licet aliter Platina habeat de Antero.

* Vide Baro. ad ann. 246

stationem ostenderent, quòd eos in annum Romanarum vr̄bis millesimum perduxissent, sacrificia offerre voluerunt. Pontius autem, cum eum ad societatem, vt amicum inuitarent, multis modis interfugere nitebatur. Sed eum nullus subterfugendi locus aut occasio daretur, audacter ad Imperatores conuersus dixit: ò pijsissimi Imperatores, cum augustum vobis à Deo imperiũ in homines collatum sit, cur eum potius honoratis, à quo tanto estis beneficio aucti. Respondit Philippus: Ego verò, ea causa, magno deo tui sacrificare cupio, quod ab illo hæc mihi collata sit potestas. Ad Pontium subridens: Ne erres, inquit Imperator. Est Deus præpotens in cælo, qui omnia condidit verbo suo, & spiritus sui gratia animauit. Quid plura? Imperatores his & alijs eius sermonibus permoti, crediderunt, & à Sancto Fabiano Papa sacris aquis lustrati sunt. Porrò Fabianus & Pontius, magni famidola omnia confregerunt, & ipso templo funditus subuerso, ingentem populũ multitudinem ad fidem traxerunt.

Posteà autem Valeriano & Gallieno imperantibus, & dira in Christianos persecutione sauentibus, beatus Pontius ab Italia egressus, ad Cimelam vr̄bem se contulit. Claudius præses pro tribunali sedens, iussit eum coram se adduci, dixitque ei: Tunè es ille Pontius, qui Romam vr̄bem nescio qua excitata seditione turbasti, atque etiam piorum principum animos abalienasti? Respondit Sanctus Pontius: Ego verò neque turbaui quenquam, neque subuertii: sed à malorum dæmonum cultu & errore, ad Deum verum conuerti. Cumque non posset ad sacrificandum induci, Præses omniũ tormentorum

Conuertit
duos imperatores.

Pontius
fitur præsi-
di.

Seuerè tor-
quetur.

Diuinitus è
tormentis
eripitur.

Vrbi blandi-
uatur S. Pō-
tio.

rum instrumentis productis, primò eum in eculeo tanta seueritate distendi iussit, vt per omnia membra pœnæ diffunderentur: Videbimus, inquit, num DEVS eius, sit eum ex manibus meis erepturus. At beatus Pontius ait: Tametsi tu putas imbecillum esse DEVM meum, mihi tamen planè persuasum habeo, pœnas tuas in eius nomine mihi nullum prorsus dolorem irrogaturas. Cùm ergò in eculeo tenderetur, & ministri cochleam impositis vestibus promouerent, cum magno fragore ruptus est eculeus, adeoque in puluerem redactus, vt nusquam appareret: quiq̃ue præsentes aderant, repentino fulgore exanimes reddebantur.

Tunc verò Pontius hilari ad Præsidentem vultu. Vel nunc tandem, inquit, incredule dolere, DEVM nostrum pios posse de tentatione eripere: vos autem iniquos & impios, in die iudicij æternis ignibus cruciandos destinare. Iussit autem Præsides apparari amphiteatrum, & beatum Pontium in arena deponi. Vbi cum ex consilio Anabij assessoris eius, duo venatores cum taureis vr̃fos in eum incitârunt; sed illi è caueis egressi, ipsos venatores mille discerpserunt, ita vt humana forma penitus destituerentur. Porro sancto Pontio blandientes nullam prorsus molestiam attulerunt. Id conspicatus populus, sublati in cælum clamoribus dicebat: Vous est DEVS Christianorum, quem Pontius colit. Ijs vocibus efferratus Præsides, præcepit CHRISTI martyrem, interfectis in eius manus & pedes catenis, in media arena statui, magnamq̃ue lignorum struem, & omne genus fomitis comportari & incendi. Sed ecce flamma lambeas materiam omnem atque fami-

nen, nihil eius relinquit non combustum & consumptum: ac sancti martyris ne simbriam quidem vestimenti lædit. Pudefactus ea re Præses, hortatur martyrem vt Apollini sacrificet. Ille verò respondit: Ego corpus meum sacrifico DEO meo, qui me ab idolis vestris hætenùs incontinentiam conseruat. Vobis autem & principibus vestris breui aderit cælestis vindicta, qui iniustè seruos CHRISTI persequimini.

Cernens Præses eius constantiam, iussit eum in saxo, quod riulo imminabat decollari, corporisque eius deorsum projici. Non multò pòst completus est sermo martyris propheticus. Valerianus enim Imperator, à Sapore Persarum rege captus, ludibrio est habitus cunctis diebus vitæ suæ; ita vt quotiescunque rex Sapor equum conscendere vellet, in eius curuatum dorsum & ceruicem posito pede, pro scabello eo uteretur; Gallienus verò apud Mediolanum à militibus suis comprehensus, & gladijs confossus est. Porrò Claudius Præses, & Anabius assessor eius, eadem hora, qua capite plexus est sanctus Pontius, arrepti à dæmonibus præfocati sunt. Claudius linguam suam morsibus particulatim discerpfit; Anabij oculi, è suis sedibus præ nimio dolore extrusi, pellibus tenuissimis per ora pendebant: denique momento temporis ambo animas expirârunt.

Decollatus
S. Pontius.

Cælestis vi-
dicta in ty-
rannos.